

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา

โครงสร้าง เศรษฐกิจทุกประเทศทั่วโลก ทั้งประเทศที่พัฒนาแล้ว และประเทศที่กำลังพัฒนา ขึ้นอยู่กับโครงสร้างพื้นฐานของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมหรือที่เรียกกันว่า Small and Medium Enterprise (SMEs) ประเทศมหาอำนาจทางเศรษฐกิจ เช่น สหรัฐอเมริกา ญี่ปุ่น ไต้หวัน อังกฤษ ฝรั่งเศส เกาหลี และจีน ในยุคปัจจุบัน SMEs เป็นจักรกลที่สำคัญและอยู่เบื้องหลังความสำเร็จของการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ ซึ่งมีสัดส่วนร้อยละ 90 ของระบบธุรกิจในประเทศนั้นๆ และมีบทบาทในการสร้างงานอย่างมาก

อย่างไรก็ตาม จากวิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจตั้งแต่ปี 2540 เป็นต้นมา ได้ส่งผลกระทบต่อ การขยายตัวทางเศรษฐกิจของประเทศต่างๆ วิสาหกิจขนาดใหญ่ของประเทศประสบกับปัญหาด้าน การลงทุน เนื่องจากต้องใช้เงินลงทุนในจำนวนมาก และเทคโนโลยีที่ซับซ้อน จึงประสบปัญหาการขาดสภาพคล่องทางการเงินอย่างรุนแรงจนไม่สามารถดำเนินธุรกิจต่อไปได้ ส่งผลกระทบต่อ ทั้งทางด้านเศรษฐกิจและสังคม ในขณะที่วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม สามารถปรับตัวได้ดี ถึงแม้จะได้รับผลกระทบจากวิกฤตเศรษฐกิจ แต่เนื่องจากมีจำนวนผู้ประกอบการมาก และมีธุรกิจ หลายประเภท อีกทั้งมีความคล่องตัวในการดำเนินงาน ทำให้สามารถฟื้นตัวได้รวดเร็ว และเป็น แหล่งสร้างงานของประเทศได้

สำหรับโครงสร้างเศรษฐกิจของประเทศไทย SMEs ก็เป็นจักรกลที่สำคัญในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจเช่นกัน มีสัดส่วนไม่น้อยกว่าร้อยละ 90 ของเศรษฐกิจโดยรวมของประเทศ ตาม สถิตินิติบุคคลที่จดทะเบียนถึง 30 พฤศจิกายน 2545 บริษัทจำกัด ห้างหุ้นส่วนจำกัด ห้างหุ้นส่วน สามัญ รวมทั้งสิ้น 623,806 ราย และยังคงอยู่ 443,233 ราย (ข้อมูลจากส่วนวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติ กรมพัฒนาธุรกิจการค้า กระทรวงพาณิชย์) ซึ่งยังไม่รวมถึงร้านค้าทั่วไป และจำนวนนิติบุคคล ดังกล่าวจำนวนร้อยละ 90 เป็นการจดทะเบียนของ SMEs และเมื่อจำแนกนิติบุคคล SMEs ออกเป็น เขตกรุงเทพฯ จะมี 377,988 ราย คงเหลืออยู่ 251,702 ราย ในส่วนภูมิภาคจะมีจำนวน 245,818 ราย คงเหลืออยู่ 191,531 ราย ซึ่งหากจังหวัดใดไม่มีวิสาหกิจขนาดใหญ่แล้ว สัดส่วนเศรษฐกิจในจังหวัด นั้น อาจเป็นของ SMEs เกือบร้อยละ 100 ดังนั้น SMEs จึงมีบทบาทที่สำคัญอย่างยิ่งต่อการพัฒนา เศรษฐกิจในจังหวัดหรือภาคนั้นๆ เมื่อเป็นเช่นนั้น จึงมีความจำเป็นที่จะต้องพัฒนา SMEs ใน จังหวัดหรือภาคดังกล่าวให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างเศรษฐกิจโดยรวม

SMEs มาจากคำว่า Small & Medium enterprises หมายถึงวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ตามคำจำกัดความในพระราชบัญญัติวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม พ.ศ. 2543 ได้ให้ความหมายของ SMEs ว่าหมายถึง

- กิจการการผลิต ครอบคลุมการผลิตภาคอุตสาหกรรม เหมืองแร่ และรวมถึงการผลิตภาคเกษตรกรรม โดยเฉพาะกิจการแปรรูปการเกษตร
- กิจการการค้า ประกอบด้วยการค้าส่ง และค้าปลีก ซึ่งรวมถึงการนำเข้าและส่งออก
- กิจการบริการ เป็นกิจการที่สนับสนุนธุรกิจการผลิต การค้า และการอำนวยความสะดวกต่อการผลิต การค้าและการบริโภค เช่น การโรงแรม การท่องเที่ยว การซ่อมบำรุง การเก็บรักษา การขนส่ง บริการเสริมสวย เป็นต้น

เกณฑ์วัด SMEs

เกณฑ์แบ่งขนาดของ SMEs เป็นกิจการขนาดเล็ก หรือขนาดกลาง จะใช้เกณฑ์มูลค่าขั้นสูงของทรัพย์สินถาวรเป็นตัวแบ่งขนาด

ประเภทกิจการ	ขนาดกลางและขนาดย่อม	ขนาดย่อม
การผลิต	ไม่เกิน 200 ล้านบาท	ไม่เกิน 50 ล้านบาท
การบริการ	ไม่เกิน 200 ล้านบาท	ไม่เกิน 50 ล้านบาท
ค้าส่ง	ไม่เกิน 100 ล้านบาท	ไม่เกิน 50 ล้านบาท
ค้าปลีก	ไม่เกิน 60 ล้านบาท	ไม่เกิน 30 ล้านบาท

ที่มา : SMEs กับการพัฒนาที่ยั่งยืน, ธนาคารกรุงเทพจำกัด(มหาชน), 2542.

การพัฒนา SMEs ให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลง โครงสร้างเศรษฐกิจระดับจังหวัด ระดับภาค ระดับประเทศ หรือระดับโลก เป็นสิ่งที่ไม่ง่ายนัก และต้องใช้ระยะเวลานาน เนื่องด้วยลักษณะของการบริหารงานของ SMEs รวมทั้งการขาดการสนับสนุนจากภาครัฐและภาคเอกชนในการช่วยส่งเสริมอย่างจริงจัง ทั้งในด้านของเงินลงทุน การตลาด และบุคลากร SMEs ยังต้องเผชิญปัญหาอีกมากมาย ซึ่งต้องมีการแก้ไขอย่างจริงจัง เร่งด่วน และต่อเนื่อง ปัญหาดังกล่าวพอจะสรุปได้ดังนี้

1. ปัญหาการบริหารงานที่ยังยึดติดกับระบบเก่าๆ เช่นปัญหาการจัดการ รวมถึงการบริหารงานแบบครอบครัว ซึ่งขาดระเบียบวินัย หรือขาดการจัดทำระบบบัญชีที่ดี
2. ปัญหาด้านการเงิน เช่นขาดแคลนเงินทุน ขาดสภาพคล่อง ขาดผู้ร่วมทุน ขาดแหล่งสนับสนุนเงินลงทุน การใช้เงินลงทุนที่ขาดระเบียบวินัยทางการเงิน การลงทุนใน

ธุรกิจที่ขาดประสบการณ์ การนำเงินลงทุนระยะสั้นไปใช้ในการลงทุนระยะยาว ทำให้มีต้นทุนการเงินที่สูง เป็นต้น

3. ปัญหาด้านการตลาด เช่น การลอกเลียนแบบผลิตภัณฑ์ การตัดราคา ขาดการวางแผนด้านการตลาดอย่างแท้จริง ไม่มีการศึกษาพฤติกรรมและการเปลี่ยนแปลงของผู้บริโภค และโดยส่วนใหญ่แล้วการผลิตของ SMEs จะเป็นการผลิตตามผู้จ้างผลิต
4. ปัญหาด้านการจัดหาวัตถุดิบ ขาดอำนาจต่อรองในการจัดหาวัตถุดิบ ต้นทุนสูง ซึ่งมีผลทำให้ผลผลิตด้อยคุณภาพ ต่ำกว่ามาตรฐาน
5. ปัญหาด้านการพัฒนาบุคลากร แรงงานมีความรู้ต่ำ มีการเคลื่อนย้ายง่าย ขาดความรับผิดชอบ
6. ปัญหาด้านเทคโนโลยี เช่น ขาดเทคโนโลยีที่ทันสมัย หรือปัญหาในการจัดทำมาตรฐานอุตสาหกรรม ทำให้ผลิตภัณฑ์ไม่สามารถแข่งขันกับต่างประเทศได้
7. ปัญหาขาดการส่งเสริมจากภาครัฐและเอกชน เช่น การให้ข้อมูลข่าวสารที่จำเป็น การฝึกอบรมแรงงาน การจัดหาแหล่งเงินทุน

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม นับได้ว่ามีบทบาทสำคัญต่อระบบเศรษฐกิจโดยรวม ทั้งในด้านการจ้างงาน การสร้างมูลค่าเพิ่มและรายได้จากการส่งออก การช่วยประหยัดเงินตราต่างประเทศ โดยการผลิตสินค้าทดแทนการนำเข้า หรือการก่อให้เกิดการเชื่อมโยงกับกิจการขนาดใหญ่ หรือกิจการอื่นๆที่เกี่ยวข้องในรูปแบบการรับช่วงผลิตหรือเป็นแหล่งรับซื้อวัตถุดิบทางการเกษตร รวมทั้งมีจำนวนผู้ประกอบการจำนวนมากถึงกว่า 90% ของอุตสาหกรรมทั้งหมดในประเทศไทย แต่ด้วยขนาดธุรกิจที่เล็กจึงทำให้มีข้อจำกัดเรื่องการเงินด้วยตนเอง และการได้รับพิจารณาสินเชื่อจากสถาบันการเงิน ด้วยเหตุนี้ รัฐบาลจึงให้ความสำคัญต่อการสนับสนุนและช่วยเหลือกิจการอุตสาหกรรมขนาดย่อม โดยการให้มีการจัดหน่วยงานเพื่อให้การช่วยเหลือด้านการเงินแก่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมขนาดย่อม อันเป็นที่มาของบรรษัทเงินทุนอุตสาหกรรมขนาดย่อม (บอย.) ซึ่งเป็นสถาบันการเงินเพื่อส่งเสริมและพัฒนาอุตสาหกรรมขนาดย่อมโดยการให้คำปรึกษา แนะนำ และให้กู้ยืม

บรรษัทเงินทุนอุตสาหกรรมขนาดย่อม จัดตั้งตามพระราชบัญญัติบรรษัทเงินทุนอุตสาหกรรมขนาดย่อม พ.ศ. 2534 โดยการโอนบรรดากิจการ ทรัพย์สิน สิทธิ หนี้ ความรับผิดชอบของสำนักงานธนกิจอุตสาหกรรมขนาดย่อม กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม มาเป็นบรรษัทเงินทุนอุตสาหกรรมขนาดย่อม เมื่อวันที่ 1 พฤษภาคม 2535 ซึ่ง บอย. มีฐานะเป็นนิติบุคคลเปิดดำเนินการครั้งแรก ปี 2536 โดยมีภาระหน้าที่เป็นกลไกหนึ่งของรัฐ ให้ความสนับสนุน

ทางการเงินแก่อุตสาหกรรมขนาดย่อม โดยมุ่งเน้นการกระจายความเจริญไปสู่ภูมิภาค เพื่อกระตุ้นให้เกิดการจ้างงาน และการสร้างอุตสาหกรรมขนาดย่อมให้เป็นฐานการผลิตที่แข็งแกร่ง อันจะช่วยเสริมสร้างฐานะทางเศรษฐกิจของประเทศ ให้มีความก้าวหน้าและมั่นคง บอย. เริ่มต้นด้วยทุนจดทะเบียน 300 ล้านบาท โดยมีสัดส่วนการถือหุ้นของภาครัฐ 50% และภาคเอกชน 50% และกำหนดรูปแบบการบริหารงานแบบเอกชน และต่อมาคณะรัฐมนตรีได้มีมติเมื่อ 10 สิงหาคม 2542 อนุมัติเพิ่มทุนให้แก่ บอย. ปี 2542 จำนวน 2,500 ล้านบาท สัดส่วนการถือหุ้นของ บอย. ระหว่างภาครัฐบาล : ภาคเอกชน จึงเป็นอัตราส่วน 95 : 5 ทำให้ บอย. มีฐานะเป็นรัฐวิสาหกิจ ปัจจุบัน บอย. มีเงินทุนจดทะเบียนทั้งสิ้น 2,800 ล้านบาท และได้รับการเพิ่มทุนอีกในปี 2546 จำนวน 5,000 ล้านบาท ปัจจุบัน บอย. ถูกปรับสถานะเป็นธนาคาร ตามพระราชบัญญัติธนาคารวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมแห่งประเทศไทย ซึ่งคณะรัฐมนตรีได้มีมติเห็นชอบเมื่อวันที่ 5 มิถุนายน 2544 โดยใช้ชื่อว่า “ธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมแห่งประเทศไทย” (Small and Medium Enterprise Development Bank of Thailand) หรือมีชื่อย่อว่า “ธพว.” ในวันที่ 20 ธันวาคม 2545 โดยขณะนี้ มีสาขาทั่วประเทศทั้งสิ้น 30 สาขา

ขอบเขตการศึกษาในครั้งนี้เป็นการศึกษาถึงปัจจัยที่มีผลกระทบต่อการชำระหนี้คืนเงินกู้ของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ใช้บริการสินเชื่อของบริษัทเงินทุนอุตสาหกรรมขนาดย่อม สาขาเชียงใหม่ ดังนั้นจึงขอนำเสนอข้อมูลเบื้องต้นและข้อมูลทางด้านสินเชื่อ ของบริษัทเงินทุนอุตสาหกรรมขนาดย่อม สาขาเชียงใหม่ เพื่อใช้ประกอบการกำหนดปัจจัยต่างๆ ที่จะมีผลกระทบต่อการชำระหนี้คืนเงินกู้ของผู้ประกอบการ อันจะเป็นตัวชี้วัดถึงความมีประสิทธิภาพในการให้เงินสนับสนุนต่อวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมดังกล่าว และนำไปสู่การพัฒนาต่อไปในอนาคต

บริษัทเงินทุนอุตสาหกรรมขนาดย่อม สาขาเชียงใหม่

เปิดสาขาเชียงใหม่เป็นทางการเมื่อวันที่ 4 ธันวาคม 2541 ณ.ตึกที่ทำการศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาคที่ 1 จังหวัดเชียงใหม่ ชั้นที่ 2 ให้บริการสินเชื่อในเขต 8 จังหวัดภาคเหนือตอนบน คือเชียงใหม่ เชียงราย พะเยา ลำปาง ลำพูน แม่ฮ่องสอน แพร่ น่าน โดยผ่านเครือข่ายของกรมส่งเสริมอุตสาหกรรม และสำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด ปัจจุบันสาขาเชียงใหม่ รับผิดชอบ ในเขตพื้นที่ 3 จังหวัดคือ เชียงใหม่ ลำพูน และแม่ฮ่องสอน ส่วนอีก 5 จังหวัดได้จัดตั้งสาขารับผิดชอบในพื้นที่แล้ว

ตาราง 1.1 ผลการสนับสนุนสินเชื่อของ บอย. สาขาเชียงใหม่ (ณ มิถุนายน 2545)

ประเภทอุตสาหกรรม	จำนวน (ล้านบาท)	%	จำนวนราย
1. อาหารและเครื่องดื่ม	154.25	33.20	16
2. การค้าและบริการ	96.43	20.76	15
3. เกษตรอุตสาหกรรม	95.90	20.64	13
4. สิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม	27.37	5.89	11
5. เครื่องเรือน เครื่องไม้ ก่อสร้าง	36.85	7.93	9
6. หัตถกรรมและเซรามิก	22.07	4.75	9
7. ผลิตภัณฑ์จากกระดาษ	14.25	3.07	3
8. อื่น ๆ	17.45	3.76	3
รวม	464.57	100.00	79

ที่มา : บรรษัทเงินทุนอุตสาหกรรมขนาดย่อม สาขาเชียงใหม่

ตาราง 1.2 การจัดชั้นหนี้ของลูกหนี้ที่ใช้บริการสินเชื่อจาก บอย. สาขาเชียงใหม่ (ณ มิถุนายน 2545)

ประเภทอุตสาหกรรม	ลูกหนี้ปกติ		ลูกหนี้ก้ำกึ่งพิเศษ		ลูกหนี้ต่ำกว่ามาตรฐาน		ลูกหนี้จัดชั้นสงสัย		ลูกหนี้จัดชั้นสงสัยจะสูญ	
	จำนวนเงิน (ล้านบาท)	จำนวนราย	จำนวนเงิน (ล้านบาท)	จำนวนราย	จำนวนเงิน (ล้านบาท)	จำนวนราย	จำนวนเงิน (ล้านบาท)	จำนวนราย	จำนวนเงิน (ล้านบาท)	จำนวนราย
1. อาหารและเครื่องดื่ม	133.50	12	5.5	1	2.6	1	12.00	1	0.65	1
2. การค้าและบริการ	85.93	11	2.8	1	3.7	2	-	-	4.00	1
3. เกษตรอุตสาหกรรม	63.90	11	24.5	1	7.5	1	-	-	-	-
4. สิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม	24.42	8	-	-	-	-	-	-	2.95	3
5. เครื่องเรือน เครื่องไม้ ก่อสร้าง	28.90	7	-	-	0.5	1	7.45	1	-	-
6. หัตถกรรมและเซรามิก	9.55	7	-	-	2.52	1	-	-	10.00	1
7. ผลิตภัณฑ์จากกระดาษ	14.25	3	-	-	-	-	-	-	-	-
8. อื่นๆ	15.25	2	2.2	1	-	-	-	-	-	-
รวม	375.70	61	35.0	4	16.82	6	19.45	2	17.60	6

ที่มา : บริษัทเงินทุนอุตสาหกรรมขนาดย่อม สาขาเชียงใหม่

หมายเหตุ :

- ลูกหนี้ปกติ หมายถึงลูกหนี้ค้างชำระเงินต้นหรือดอกเบี้ยไม่เกิน 1 เดือน นับแต่วันถึงกำหนดชำระ
- ลูกหนี้ก้ำกึ่งเป็นพิเศษ หมายถึงลูกหนี้ค้างชำระเงินต้นหรือดอกเบี้ยเกินกว่า 1 เดือนนับแต่ วันถึงกำหนดชำระ
- ลูกหนี้ต่ำกว่ามาตรฐาน หมายถึงลูกหนี้ค้างชำระเงินต้นหรือดอกเบี้ยเกินกว่า 3 เดือนนับแต่วันถึงกำหนดชำระ
- ลูกหนี้จัดชั้นสงสัย หมายถึงลูกหนี้ค้างชำระเงินต้นหรือดอกเบี้ยเกินกว่า 6 เดือนนับแต่วันถึงกำหนดชำระ
- ลูกหนี้จัดชั้นสงสัยจะสูญ หมายถึงลูกหนี้ค้างชำระเงินต้นหรือดอกเบี้ยเกินกว่า 12 เดือนนับแต่วันถึงกำหนดชำระ

จากข้อมูลในตารางข้างต้น (ตาราง 1.2-1.2) จะพบว่า บอย. สาขาเชียงใหม่ ได้มีส่วนสนับสนุนทางการเงินลงทุน เป็นจำนวน 464.57 ล้านบาท แก่วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมจำนวน 79 ราย นับได้ว่าเป็นการสนองนโยบายภาครัฐในส่วนที่จะช่วยส่งเสริมและพัฒนาอุตสาหกรรมขนาดย่อมเพื่อให้เศรษฐกิจในเขตภูมิภาคมีการขยายตัว โดยมีจำนวนผู้กู้บางส่วนสามารถนำเงินไปลงทุนในกิจการตามวัตถุประสงค์ของผู้กู้ ก่อให้เกิดการลงทุน การกระจายรายได้ ในท้องถิ่น และสามารถชำระหนี้ได้ตามกำหนดเวลา ซึ่งเป็นไปตามเป้าหมายและวัตถุประสงค์ของผู้ให้กู้ คือต้องการให้ผู้กู้นำเงินไปใช้ให้เกิดประโยชน์ในการดำเนินงานจนสามารถส่งผลประโยชน์ตอบแทนเป็นดอกเบี้ยและคืนเงินต้นได้ตามกำหนดโดยไม่กระทบกระเทือนต่อการดำเนินงานของผู้กู้ แต่อย่างไรก็ตามจะมีผู้ประกอบการจำนวนหนึ่งที่ประสบความล้มเหลวจากการกู้ยืมเงินแล้วไม่สามารถชำระหนี้คืนได้ ปัจจัยที่ก่อให้เกิดการค้างชำระหนี้ส่วนใหญ่เกิดจากปัจจัยต่างๆ 2 ปัจจัยที่สำคัญ คือปัจจัยภายนอก เป็นปัจจัยที่ไม่สามารถควบคุมได้หากเกิดการเปลี่ยนแปลงจะส่งผลกระทบต่อชำระหนี้ของผู้กู้ เช่น ภาวะเศรษฐกิจ การเปลี่ยนแปลงนโยบายของรัฐบาล หรือธนาคารกลาง การเกิดภัยพิบัติทางธรรมชาติ หรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นโดยไม่คาดคิด เป็นต้น และปัจจัยภายใน เป็นปัจจัยที่ผู้กู้สามารถควบคุมได้ เกิดขึ้นทางด้านภายในของธุรกิจ เช่น เป้าหมายและนโยบายของการดำเนินงาน การเปลี่ยนแปลงเทคโนโลยี หรือการจัดการต่างๆ ภายในองค์กร เป็นต้น นอกจากนั้นแล้วการเกิดหนี้ค้างชำระยังขึ้นอยู่กับปัญหาในการขาดความรู้และประสบการณ์ของผู้พิจารณาสินเชื่อ ซึ่งหากผู้วิเคราะห์ขาดความรู้และประสบการณ์อาจทำให้เกิดการพิจารณาสินเชื่อที่ผิดพลาด ไม่เป็นไปตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ ดังนั้นการศึกษาในครั้งนี้นี้จึงเป็นการศึกษาถึงปัจจัยที่มีผลกระทบต่อชำระหนี้คืนเงินกู้ของผู้ประกอบการที่ใช้บริการสินเชื่อจาก บอย. สาขาเชียงใหม่ เพื่อให้ปัญหาต่างๆ บรรเทาลงได้ รวมถึงหาแนวทางมาใช้เป็นหลักเกณฑ์ในการพิจารณาสินเชื่อให้มีประสิทธิภาพมากที่สุด เพื่อจะได้อำนวยสินเชื่อแก่ผู้ประกอบการที่มีความสามารถในการชำระหนี้คืนได้โดยไม่มีปัญหา หรือให้มีปัญหาน้อยที่สุด ตลอดจนศึกษาถึงปัจจัยที่ผู้กู้สามารถชำระหนี้ได้ตามปกติ เพื่อการพัฒนาต่อไปในอนาคต อันจะส่งผลประโยชน์ต่อเศรษฐกิจโดยภาพรวมของประเทศต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลกระทบต่อชำระหนี้คืนเงินกู้ของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ใช้บริการสินเชื่อของบริษัทเงินทุนอุตสาหกรรมขนาดย่อม สาขาเชียงใหม่

1.3 ประโยชน์ที่จะได้รับจากการศึกษา

- 1 ทำให้ทราบถึงปัจจัยต่างๆที่มีผลต่อการชำระหนี้ของผู้ประกอบการที่ใช้บริการสินเชื่อจากบริษัทเงินทุนอุตสาหกรรมขนาดย่อมสาขาเชียงใหม่
- 2 นำข้อมูลมาใช้เป็นแนวทางที่เป็นประโยชน์ในการวิเคราะห์ถึงผู้กู้ที่สามารถชำระหนี้ได้ตรงตามกำหนดเวลา และแก้ไข ป้องกันไม่ให้เกิดการค้างชำระหนี้ของผู้กู้ หรือให้มีการค้างชำระหนี้ให้น้อยที่สุด
- 3 ก่อให้เกิดประโยชน์ในทางปฏิบัติงานเพื่อให้มีประสิทธิภาพในการบริหารคุณภาพหนี้ให้ได้ผลดี เป็นประโยชน์ต่อการวางแผน ,ปรับปรุง และพัฒนาเกี่ยวกับการให้บริการสินเชื่อที่เหมาะสมต่อผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ทั้งในปัจจุบันและในอนาคต

1.4 ขอบเขตการศึกษา

ในการศึกษาครั้งนี้ จะศึกษาถึงปัจจัยที่มีผลกระทบต่อชำระหนี้ค้ำเงินกู้ของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่ใช้บริการสินเชื่อของ บริษัทเงินทุนอุตสาหกรรมขนาดย่อม สาขาเชียงใหม่ โดยจะกำหนดขอบเขตการศึกษาไว้เฉพาะผู้ประกอบการที่ใช้บริการด้านสินเชื่อ ณ วันที่ 30 มิถุนายน 2545 จำนวนทั้งสิ้น 79 ราย แบ่งตามประเภทอุตสาหกรรมจำนวน 8 กลุ่ม ดังนี้

- กลุ่มอาหารและเครื่องดื่ม จำนวน 16 ราย
- กลุ่มการค้าและบริการ จำนวน 15 ราย
- กลุ่มเกษตรอุตสาหกรรม จำนวน 13 ราย
- กลุ่มสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม จำนวน 11 ราย
- กลุ่มเครื่องเรือน เครื่องไม้ ก่อสร้าง จำนวน 9 ราย
- กลุ่มหัตถกรรมและเซรามิก จำนวน 9 ราย
- กลุ่มผลิตภัณฑ์จากกระดาษ จำนวน 3 ราย
- กลุ่มอุตสาหกรรมอื่นๆ จำนวน 3 ราย